

Sygn. akt II CSK 342/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie z powództwa W. C.

przeciwko J. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 stycznia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 28 lutego 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. może być zatem osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy, rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna, nie jest trzecią instancją sądową, lecz działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe. Dlatego też nie każda skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie występuje wskazane we wniosku istotne zagadnienie prawne. Zagadnieniem takim w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Konieczne jest wyjaśnienie, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne, albo określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem

rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Spełnienie wymagania przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej, nie może polegać tylko na odwołaniu się do treści uzasadnienia jej podstaw, lecz powinno przybrać formę wyodrębnionego wywodu prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają zakwalifikować skargę kasacyjną do rozpoznania, i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek usprawiedliwiających jej przyjęcie (por. uzasadnienie uchwały Połączonych Izb – Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2002 r., III CZP 72/02, OSNC 2003, nr 7-8, poz. 92, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2001 r., III CZ 98/01, OSNC 2002, nr 5, poz. 71, z dnia 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002, nr 2, poz. 22, czy z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Skarżący w sposób ogólny odwołał się do wymienionej wyżej przesłanki, przedstawiając trzy wątpliwości, które - jego zdaniem - Sąd Najwyższy powinien rozstrzygnąć. Skarżący nie przedstawił natomiast wyodrębnionego, pogłębionego jurydycznie uzasadnienia mającego przekonać, że występują okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania.

Trafnie też podniesiono w odpowiedzi na skargę kasacyjną, że sformułowane przez skarżącego wątpliwości dotyczące ustawowego prawa odstąpienia, które – zdaniem pozwanego – wymagają ustalenia kryteriów uznania świadczenia za niemożliwe następczo w rozumieniu art. 493 § 1 k.c. oraz dokonania rozróżnienia na niemożność całkowitą i częściową, a także kryteriów pozwalających na uznanie rzeczy za wadliwą w rozumieniu art. 556 § 2 k.c. nie stanowią poważnej wątpliwości, a ponadto wyjaśnienie tak sformułowanego problemu prawnego nie będzie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Również pojęcie wady prawnej rzeczy sprzedanej nie jest „wyjątkowo mało precyzyjne”, jak twierdzi pozwany, skoro ustawodawca zdefiniował wadę prawną, a kryteria pozwalające na ustalenie zaistnienia wady prawnej czy znaczenie dla

bytu zobowiązania momentu i okoliczności jej powstawania wynikają z doktryny i judykatury.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Sąd Najwyższy nie zasądził kosztów postępowania kasacyjnego, gdyż w odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wносиła o zasądzenie kosztów tego postępowania w razie oddalenia skargi kasacyjnej, a wnosząc o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania takiego wniosku nie zawarła.

aw

jw